

## Arrest

nr. 206 387 van 2 juli 2018  
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>e</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 17 februari 2017 België is binnengekomen, diende op 24 februari 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 februari 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 28 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 24/02/2017  
Overdracht CGVS: 06/03/2017*

U werd een eerste maal gehoord op 31 juli 2017 vanaf 09u09 tot 13u03 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het bijzijn van een tolk die de taal Somali machtig is. Uw advocaat, Meester Oger Ignace loco Meester Loobuyck Alexander, was aanwezig vanaf 09u33 tot het einde van het gehoor. U werd een tweede maal gehoord op 21 september 2017 vanaf 14u20 tot 18u03 op het CGVS in het bijzijn van een tolk die de taal Somali machtig is. Uw advocaat, Meester Braem loco Meester Loobuyck, was aanwezig gedurende het gehele gehoor. Het Commissariaat-generaal nam op 26 oktober 2017 de beslissing "Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus", aan u de volgende dag betekend. U diende tegen deze beslissing op 29 november 2017 een beroepsprocedure in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 11 december 2017 heeft het Commissariaat-generaal de beslissing ingetrokken.

#### A. Feitenrelaas

U beweert over de Somalische nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op 20 februari 1993 te Aadley, Mahaday, regio Middle Shabelle. Uw vader is overleden toen uw moeder in verwachting was van u, uw moeder verblijft momenteel in Aadley. U bent enig kind. U ging ongeveer een jaar naar een privéschool te Aadley en u ging voor een korte periode naar de Koranschool. U had verder een kleine tafel voor uw huis alwaar u bepaalde producten aan de man bracht. U behoort tot de clan Hawiye < Abgal.

U werd opgevoed door uw moeder en vaderskant nonkel genaamd A. U werd door uw nonkel op 10 september 2009 te Aadley uitgehuwelijkt aan een 70 jarige oude man genaamd D.M.A. van de clan Abgal, gezien deze man over veel financiële middelen beschikte en uw nonkel op geld uit was. Uw man schonk u 50 gram goud, hij bracht voor uw nonkel vijf kamelen en hij gaf 15 miljoen als bruidsschat. Uw echtgenoot was afkomstig van Ceel Baraf (Mahaday) – alwaar hij nog drie andere vrouwen had –, hij voorzag een woning voor u te Aadley en elke tien dagen verbleef hij bij een andere echtgenote. U geraakte snel in verwachting van jullie zoontje M.(A).D.M. Uw echtgenoot mishandelde u, u wou hem niet, u beschuldigde hem ervan niet te weten hoe hij romantisch moest zijn, hij toonde geen respect voor u. U wou van hem scheiden, uw man wou evenwel al het door hem betaalde geld terug, waarop uw nonkel stelde dat hij reeds een meisje had gekregen - die bovendien zwanger was van hem -, hij diende uw maagdelijkheid te herstellen. U dwong uw nonkel desondanks om de scheiding voor u te regelen en om een overeenkomst met uw man trachten te bereiken. Op 03 november 2009 bent u uiteindelijk van uw man gescheiden, dit in aanwezigheid van vele ouderen, uw moeder, uw tantes en nonkels moederskant, uw vaderskant nonkels en neven. U gaf het goud dat u van uw ex man had gekregen terug. Het betrof een officiële scheiding en u scheidde van hem in drie 'Da Laaqo', waardoor hij nooit meer kon terugkomen naar u, tenzij u eerst met iemand anders zou huwen en wederom zou scheiden. Er werd tijdens de scheidingsprocedure een handgeschreven papier opgesteld waarbij uw vaderskant nonkel, moederskant nonkel en vaderskant neven als getuigen optraden, uw vaderskant nonkel kreeg het papier tenslotte in handen. Uw eerste echtgenoot keerde na de scheiding terug naar Ceel Baraf.

U huwde een tweede maal op 20 augustus 2014 te Aadley met C.M.I. van de clan Abgal. Het betrof ditmaal een geheim huwelijk, gezien C.M.I. over onvoldoende financiële middelen beschikte, uw familie zou hem aldus nooit goedkeuren. Jullie huwden in het huis van één van uw vrienden, er waren twee vrienden van uw man aanwezig samen met de Sheikh. Ook uw vriendin Y.A. – de dochter van uw vaderskant nonkel A. – was op de hoogte van jullie relatie en huwelijk. U vertrouwde uw vriendin Y.A. toe dat u geen plezier had gekend met uw eerste echtgenoot, hij wist niet hoe romantisch te zijn, u huwde nu een tweede maal met iemand die u plezierde. Y.A. vertelde dit geheim door waardoor ook uw eerste man D.M.A. van dit gerucht op de hoogte werd gesteld. Uw eerste echtgenoot richtte zich vervolgens tot al shabaab en legde klacht tegen u neer, stellend dat hij door uw familie werd gedwongen van u te scheiden, hij wou de scheiding evenwel zelf niet. Hij was immers kwaad omdat mensen hem vertelden dat hij waardeloos was in bed, hij niet goed was en hij u geen plezier gaf. Op 15 december 2015 kwamen er vervolgens twee mannen naar u toe. Uw kindje M. dat u samen met uw tweede en huidige echtgenoot kreeg, was toen ongeveer één jaar en twee maanden oud en kreeg nog borstvoeding. U werd meegenomen naar het politiestation gelegen in een plaats tussen Cali Fool Dhere en Jimbi Low, dichtbij Mahaday. U werd er drie dagen vastgehouden en werd er constant bedreigd. U diende toe te geven dat u een kind zou hebben gekregen terwijl u een zonde pleegde met een man, u had immers al een man toen u een andere man huwde. De ouderen van het dorp kwamen langs ter uwer ondersteuning, stellend dat u wel degelijk van uw vorige man scheidde, ze stonden garant voor u, u werd terug in vrijheid gesteld op 18 december 2015.

Op 20 december 2015 werd u opgebeld, ze hadden een bericht van de Amirs ontvangen, u pleegde een zonde met uw man en het huwelijk was illegaal. Van zodra u stopte borstvoeding te geven aan uw zoon M., zou u gestenigd worden. Eén keer per week diende u zich aan te bieden bij het politiestation te Cali Fool Dhere. Op een nacht was één van uw buurvrouwen aan het bevallen, u ging samen met uw kindje M. mee met haar naar Mogadishu. U verbleef daar vijf dagen, de zesde dag bent u er vertrokken. U kwam vervolgens op 17 februari 2016 te België aan.

Uw tweede en huidige echtgenoot C.M.I. en jullie kindje M. wonen momenteel in Mogadishu. Uw kindje M.(A).D.M. van uw eerste man verbleef bij uw moeder te Aadley, doch zou ondertussen zijn meegenomen door uw ex man en zou zijn ondergebracht bij zijn jongste vrouw S. te Ceel Baraf.

U legt ter staving van uw asielaanvraag een 'carte d'inscription' van GAMS Belgique dd. 30 maart 2017 op uw naam, een 'Certificat Médical' waaruit blijkt dat u type drie bent besneden en deels gedesinfibuleerd zou zijn en een 'attestation Destinée aux instances d'asile' dd. 26 juli 2017 en dd. 13 september 2017 voor.

#### B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Op een asielzoekster rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag, waarbij het aan haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot, onder meer, uw identiteit, uw familiale situatie en de problemen die u in uw land van herkomst heeft ondervonden. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

U verklaarde op 20 augustus 2014 gehuwd te zijn met C.M.I. Omwille van dit huwelijk was uw ex-echtgenoot D.M.A. ontevreden, hij had namelijk opgevangen dat u verspreid had nooit plezier te hebben gekend met hem, hij wist niet hoe romantisch te zijn, u was nu een tweede maal gehuwd met iemand die u wel plezierde. D.M.A. richtte zich vervolgens tot al shabaab en legde klacht tegen u neer, stellend dat hij door uw familie werd gedwongen van u te scheiden, hij wou de scheiding evenwel zelf niet. U kreeg hierdoor problemen met al shabaab, u werd door hun gearresteerd en werd tevens veroordeeld tot steniging, u had immers reeds een man toen u een andere man huwde, u pleegde een zonde met uw man en het huwelijk was illegaal.

Echter aan uw huwelijk en hieropvolgende scheiding met D.M.A. kan er niet het minste geloof worden gehecht.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u stelt op 10 september 2009 gedwongen te zijn gehuwd met uw voorgehouden eerste man D.M.A. en vervolgens op 03 november 2009 – aldus amper twee maanden later – reeds van hem te zijn gescheiden. U gevraagd welk profijt uw voorgehouden eerste man uit deze scheiding kon putten, stelt u het volgende: "Hij moest verliezen, alles, want hij heeft alles aan de familie gegeven, de clan nam het, wat genomen is door de clan, kan je niet terugkrijgen. Hij krijgt enkel terug wat overblijft, dat is meegenomen door de clan, ik had enkel het goud." (zie gehoorverslag Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 21 september 2017 p. 12, hierna genoemd cgvs 2 p. 12). U ermee geconfronteerd dat uw voorgehouden voormalige echtgenoot aldus 15 miljoen aan bruidsschat en vijf kamelen kwijt is gespeeld en hij bovendien ook zijn echtgenote kwijt is en hij aldus alles heeft verloren, luidt uw antwoord als volgt: "Somali mensen, als je huwt met een vrouw, vb vijf kamelen, dat is niets, je moet er 50 of 100 geven, dat is niets voor Somali. Ik wist dat als vader in leven was, ze meer zouden geven. Meer dan alle bezittingen, het meest waardevol is de vrouw die u is gegeven. Vrouwen in de dorpen zijn trots op wat ze krijgen van het huwelijk, hoeveel gaf hij voor die, voor die, je kan er trots op zijn. Vrouwen kunnen wapens krijgen ook, de familie, ik had geen vader die dat eiste" (cgvs 2 p. 12) Nogmaals gepeild naar het profijt dat uw voormalige voorgehouden echtgenoot uit de scheiding kon halen, gezien naar uw mening het meest waardevol de vrouw betreft en hij die is kwijt gespeeld, stelt u dat de vrouw die hij huwde, zwanger was, hij zou aldus een kind krijgen dat zijn naam zou dragen (cgvs 2 p. 12).

U er nogmaals mee geconfronteerd dat het bijzonder vreemd is dat u op 10 september 2009 gedwongen zou zijn gehuwd en er in slaagde op 03 november 2009 reeds te scheiden van uw voorgehouden man, stelt u het volgende: "Dat was iets waar ik niet ok mee was, als je er ok mee bent, kan het langer of korter duren. Die nacht dat ik meegenomen werd, begon ik een strijd tegen hem tot aan de scheiding. Ik wil u niet, dat zei ik hem altijd. Ik zei verander uw geld in een vrouw, ik wil u niet, heb seks met uw geld, ik wil u niet. Die avond dat ze me naar hem namen, ze moesten me vastbinden, om me daar te houden" (cgvs 2 p. 12). Het door u aangehaalde argument - zijnde dat u niet akkoord was met het huwelijk en u van in het begin een strijd tegen hem had aangevat tot aan de scheiding - is geen afdoende verklaring waarom uw voorgehouden voormalige echtgenoot na amper twee maanden te zijn gehuwd, zou instemmen met een scheiding. U geeft immers zelf aan dat hij alles zou verliezen, gezien alles (cfr. 15 miljoen aan bruidsschat en vijf kamelen) aan de familie en de clan was gegeven, enkel het goud bleef nog over. Ook het naar uw mening meest waardevolle – zijnde de vrouw die hem werd gegeven – zou hij moeten opgeven. Omtrent het door u opgeworpen argument – zijnde dat het profijt van de scheiding voor uw toenmalige voorgehouden echtgenoot erin bestond dat u zwanger was van zijn kind en dat het kind zijn naam zou dragen – kan er het volgende worden opgemerkt. Hoewel u stelt dat recent jullie kindje M.(A).D.M. door uw eerste voorgehouden echtgenoot zou zijn meegenomen naar zijn jongste vrouw S. te Ceel Baraf – dit gezien hij had vernomen dat u naar Europa zou zijn gereisd; zolang u weg zou zijn, zou uw moeder zijn zoon niet mogen houden; u zou zolang u leeft, uw zoon niet meer mogen zien -, is het opmerkelijk dat uw voorgehouden eerste echtgenoot jullie kindje nooit voorheen zou hebben opgeëist, gezien dit naar uw mening het enige profijt is dat hij mogelijks uit de scheiding kon halen (cgvs 2 p. 8-9). Zo geeft u immers zelf aan dat uw eerste voorgehouden man wel degelijk op de hoogte was van uw zwangerschap, toen hij van u scheidde (cgvs 2 p. 9). U stelt vervolgens dat uw voorgehouden ex man effectief ermee dreigde uw kind van u af te nemen, indien u zou durven terug te huwen, zou hij zijn zoon van u meenemen (cgvs 2 p. 9). Uw eerste voorgehouden man wou immers niet echt scheiden, hij ging niet akkoord, hij wou u nog, hij wou dat u terugkwam en bedreigde u aldus met uw kind (cgvs 2 p. 9). U verduidelijkt dat als je een vrouw bent en je hebt een man die u bedreigt uw kind te zullen meenemen, je bang bent en je denkt als je nog eens huwt, hij het kind zal meenemen, na een tijdje zal je aldus misschien meegaan met hem, hij wou dat u zachter werd en toch terug naar hem ging (cgvs 2 p. 9). U hield uw kind dan ook altijd bij, u was bang als u weg was en hij het kind zou vinden, hij het zou stelen, u droeg uw kind altijd uit angst voor hem, dat hij zou gestolen worden (cgvs 2 p. 10). U gevraagd of uw voorgehouden ex man het kind niet gewoon kon meenemen, van u weg kon trekken, luidt uw argumentatie als volgt: "Als het kind, er niet voor gezorgd wordt, als het vuil is, niet goed gevoed is, dan kan het meegenomen worden, dat is een excuus om te scheiden van de moeder, een proper kind, gevoed, dat omarmd en gedragen wordt door de moeder, niemand durft hem van haar meenemen" (cgvs 2 p. 10). U de vraag opgeworpen of een kind normaliter niet van in het begin wordt opgeëist door de vader en zijn familie, stelt u het volgende: "Als een moeder niet voor haar kind zorgt, die familie eist het kind dan. Een onvriendelijke vrouw die het kind achterlaat, rondwandelt, naar huwelijken gaat, is weg van haar kind, niet wetend welk eten hij heeft, of hij proper is. Van die vrouwen wordt het kind weggenomen. De vrouwen die een andere man huwen en heel erg bezig zijn met hun nieuwe man, dat ze hun eerste kind vergeten, die vrouwen, daarvan wordt het kind weggenomen" (cgvs 2 p. 10). Het is opmerkelijk dat uw voorgehouden ex man en zijn familie jullie zoon M.(A).D.M. nooit zou hebben geclaimd na de scheiding – dit ondanks het door u opgeworpen argument dat een kind enkel wordt opgeëist indien er niet voor zou worden gezorgd en dat een gevoed kind dat wordt omarmd en gedragen door de moeder niet zou worden meegenomen – temeer daar jullie zoon volgens u het enige profijt zou zijn dat uw voorgehouden ex man mogelijks uit jullie scheiding kon halen. Overigens heeft u voor wat betreft het contact tussen uw voorgehouden ex man en jullie zoontje M.(A).D.M. tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo stelde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS geen contact meer met uw voorgehouden eerste man te hebben onderhouden, u wou immers zijn naam niet meer horen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 31 juli 2017 p. 22, hierna genoemd cgvs 1 p. 22). Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS verklaart u evenwel dat uw voorgehouden voormalige man soms afzakte naar Aadley om zijn kind te zien (cgvs 2 p. 9). U verklaart dat hij de ouder is van dat kind, elke ouder wil altijd zijn kind zien, u zou nooit tegen uw kind hebben gezegd dat hij een slechte man als vader had, u wou uw kind niet laten voelen of denken dat zijn moeder zei dat zijn vader een slechte man was (cgvs 2 p. 9). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen afgelegd tijdens uw eerste gehoor, verduidelijkt u dat er geen contact was tussen hem en u als mensen, als personen, hij kwam misschien één keer per maand bij jullie om het kind te zien en dan vertrok hij terug (cgvs 2 p. 10). Vervolgens geeft u wel aan hem telkens te hebben gezien als hij langs kwam, u hield uw kind immers altijd bij (cgvs 2 p. 10).

Gezien het geheel van bovenstaande verklaringen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde gedwongen huwelijk met Dhr. D.M.A. en de hierop volgende scheiding.

Verder stelt u op 20 augustus 2014 een tweede maal te zijn gehuwd met C.M.I. U verklaart dat uw zogenaamde eerste echtgenoot D.M.A. zich vervolgens tot al shabaab zou hebben gericht en klacht zou hebben neergelegd tegen u, stellend dat hij door uw familie werd gedwongen van u te scheiden, hij wou de scheiding evenwel zelf niet. Op 15 december 2015 kwamen er vervolgens twee mannen naar u toe, u werd meegenomen naar het politiestation gelegen in een plaats tussen Cali Fool Dhere en Jimbi Low, dichtbij Mahaday. U werd er drie dagen vastgehouden en werd er constant bedreigd. U diende toe te geven dat u een kind zou hebben gekregen terwijl u een zonde pleegde met een man, u had immers al een man toen u een andere man huwde. De ouderen van het dorp kwamen langs ter uwer ondersteuning, stellend dat u wel degelijk van uw vorige man scheidde, ze stonden garant voor u, u werd terug in vrijheid gesteld op 18 december 2015. Op 20 december 2015 werd u opgebeld, ze hadden een bericht van de Amirs ontvangen, u pleegde een zonde met uw man en het huwelijk was illegaal. Van zodra u stopte borstvoeding te geven aan uw zoon M., zou u gestenigd worden. Gezien uw beweerde huwelijk met D.M.A. en de daaropvolgende scheiding aan de basis liggen van uw problemen met al shabaab en gezien dit voorgehouden huwelijk en deze scheiding volledig ongeloofwaardig worden geacht, kan er evenwel evenmin enig geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen met al shabaab.

Er kan tenslotte nog worden opgemerkt dat - hoewel er geen enkele twijfel wordt geuit omtrent het door u aangegane huwelijk met C.M.I. – wel het geheime karakter en de omstandigheden waarbinnen dit huwelijk zou hebben plaatsgevonden, in twijfel worden getrokken. U geeft immers zelf aan dat u enkel en alleen met C.M.I. in het geheim zou zijn gehuwd gezien deze man niets had, jong was en bij zijn moeder woonde, dit terwijl uw familie reeds eerder al veel geld had gekregen van uw zogenoemde eerste man waarmee u door uw familie gedwongen diende te huwen (cgvs 1 p. 22). Zolang C.M.I. aldus niet zoveel had als wat uw zogenoemde eerste man aan jullie huwelijk besteedde, zouden jullie beter het huwelijk verstoppen en in het geheim huwen (cgvs 1 p. 22). U voegt eraan toe dat uw familie zich anders af zou vragen hoe u in een relatie zou kunnen zijn met iemand die niets heeft, terwijl u reeds gescheiden bent, met al een kind (cgvs 2 p. 14). Gezien u het geheime en verborgen karakter van uw huwelijk met C.M.I. volledig situeert ten gevolge van uw zogenoemde eerder gedwongen huwelijk met D.M.A. en de hierop volgende scheiding (cfr. C.M.I. had geen bezittingen terwijl uw familie reeds eerder al veel geld had gekregen van uw zogenoemde eerste man, aldus diende u in het geheim te huwen met C.M.I.) – alwaar zoals reeds eerder geargumenteed geen enkel geloof aan kan worden gehecht – worden dan ook de omstandigheden waarin uw huwelijk met C.M.I. zich zou hebben afgespeeld (cfr. het geheime karakter van het huwelijk), als compleet ongeloofwaardig bestempeld.

Voor wat betreft het door u toegevoegde 'carte d'inscription' van GAMS Belgique dd. 30 maart 2017 op uw naam en het 'Certificat Médical' waaruit blijkt dat u type drie bent besneden en deels gedesinfibuleerd zou zijn (door het geweld van uw partner zou er slechts 50% van de infibulatie overblijven), kan er het volgende worden opgemerkt. U geeft aan deze documenten voor te leggen gezien u moeilijkheden kende tijdens de geboortes van uw kinderen (cgvs 1 p. 24-25). De eerste zou heel lastig zijn verlopen, u hebt veel geleden, bij de tweede ging het niet en dienden ze u te opereren teneinde het kind op te wereld te zetten (cgvs 1 p. 24-25). U geeft verder aan momenteel type drie besneden en nog niet gedesinfibuleerd te zijn, het is de dokter die u momenteel zou adviseren om u terug open te maken (cgvs 2 p. 12-13). Verder zou er geen andere reden zijn dat u deze documenten toevoegt (cgvs 1 p. 25). Uit uw verklaringen tijdens beide gehoren voor het CGVS blijkt aldus dat u type drie zou zijn besneden en dat u (toen) nog geen eventuele operatieve ingreep (i.c. defibulatie) had ondergaan, teneinde uw litteken volledig terug open te maken. Uit het feit dat u een besnijdenis type III heeft ondergaan in het verleden en ten gevolge daarvan fysieke klachten heeft, kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden afgeleid en u haalde ook geen elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt en u (nog) geen eventuele operatieve ingreep (i.c. defibulatie) hebt ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming worden verleend.

Uit het 'attestation Destinée aux instances d'asile' dd. 26 juli 2017 en dd. 13 september 2017 opgesteld door Klinisch Psychologe G. Jacob blijkt dat u verdrietig bent ten gevolge van de afstand tussen u en uw beide zonen, uw moeder en uw huidige echtgenoot. Hierdoor zou u een diep gevoel van eenzaamheid ervaren. U zou tevens slaap- en eetstoornissen hebben en u zou zich zorgen maken over uw toekomst. Er wordt tot slot in het attest aangeraden dat u verder psychotherapeutische hulp blijft genieten. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit attest werd opgesteld door een klinisch psychologe en niet door een gespecialiseerde psychiaterarts. Daarbij is het attest gebaseerd op de verklaringen die u zelf tijdens deze ontmoetingen aflegde. Bovendien blijkt uit dit verslag op geen enkele wijze op welke manier u behandeld wordt tijdens de consultaties.

*Er dient verder te worden opgemerkt dat een dergelijk attest geen sluitend bewijs kan vormen voor de oorzaak van uw eventuele psychische problemen, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele problemen of klachten voortvloeien. De psychologe kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met haar bevindingen kan de psychologe vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Een psychologe kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de aandoeningen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psychologe. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psychologe bij het vaststellen van haar diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Het door u neergelegde attest van klinisch psychologe G. Jacob is aldus geen bewijs van de door u aangehaalde feiten van vervolging die overigens zoals hiervoor vastgesteld, volstrekt niet geloofwaardig worden geacht.*

*Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade inde zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.*

*In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Mogadishu te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mogadishu via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 09 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.*

*Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het*

gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 09 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamitische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants

en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de door u bij uw verzoekschrift dd. 29 november 2017 neergelegde artikelen "Mogadishu truck bomb: 500 casualties in Somalia's worst terrorist attack" van 16 oktober 2017 en "At least 23 dead in bombing and gun attack at Mogadishu hotel" dd. 29 oktober 2017 blijkt dat de in deze artikels aangehaalde aanslagen van 14 en 28 oktober 2017 weliswaar zeer ernstig waren maar op zich geen afbreuk doen aan de beoordeling van de veiligheidssituatie door de Commissaris-generaal.

Mogadishu kan, rekening houdende met uw persoonlijke omstandigheden, eveneens beschouwd worden als een redelijk intern vestigingsalternatief.

De commissaris-generaal is van mening dat u in staat bent om de reis naar Mogadishu te ondernemen, Mogadishu te betreden en zich daar zonder enig probleem te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over een familiaal netwerk beschikt waarop u kan terugvallen in geval van vestiging in Mogadishu. Uw echtgenoot C.M.I. en jullie kindje M. bevinden zich momenteel in Mogadishu, meer specifiek in het district Wardigley (cgvs 2 p. 16-18). Ook familieleden van uw echtgenoot – en aldus van dezelfde clan als de uwe zijnde Abgal - verblijven in Mogadishu, zoals veel vaderskant en moederskant neven (cgvs 2 p. 16-18). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw echtgenoot in Mogadishu in zijn levensonderhoud kan voorzien, dit door mobiele telefoons aan te kopen en deze op zijn beurt wederom door te verkopen. Hieruit kan worden opgemaakt dat hij erin slaagt zijn gezin te onderhouden en hij ook naar u toe de nodige financiële steun kan bieden. Bovendien gaf u reeds in 2015 geboorte aan uw zoontje M. te Mogadishu (cgvs 1 p. 9) en vestigde u zich eerst wederom vijf dagen te Mogadishu na uw dorpje Aadley te hebben verlaten en alvorens uw land definitief te verlaten en naar België af te reizen (cgvs 2 p. 16-18), waaruit toch enige vertrouwdheid met deze stad blijkt. Voorts maakt u niet aannemelijk een vrees voor vervolging te koesteren in geval van hervestiging in Mogadishu. Het is immers zo dat uw verklaringen met betrekking tot de door u beweerde geleden vervolging in Somalië reeds weerlegd werden. U stelde bovendien zelf vijf dagen in Mogadishu te hebben verbleven en u geeft aan daar geen problemen te hebben gekend (cgvs 2 p. 16-18). Ook uw echtgenoot zou in Mogadishu geen enkel probleem ondervinden, er zou geen enkele persoon zijn die hem persoonlijk zou viseren (cgvs 2 p. 16-18).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Mogadishu over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

## C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

*Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.  
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."*

Verzoekster licht toe als volgt:

*"II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.*

*De verwerende hecht geen geloof aan het gedwongen huwelijk van verzoekende partij. Zij stelt het vreemd te vinden dat haar echtgenoot amper twee maanden na het huwelijk akkoord zou zijn gegaan om van haar te scheiden, dat hij hierdoor alles kwam te verliezen: zijn echtgenote, zijn geld en kamelen. Zoals verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor, heeft zij zich tijdens de volledige duur van het huwelijk verzet tegen haar man. Zij beledigde hem, zei hem dat zij haar niet wilde, dat zij wilde scheiden. Uiteindelijk gaf hij op en ging hij akkoord met de scheiding, doordat verzoekende partij zwanger was van hem en aldus voor nageslacht ging zorgen. Ondertussen huwde hij met een nieuwe vrouw, waardoor hij niet helemaal alleen kwam te staan en er ook geen schande was voor zijn familie. Het klopt inderdaad dat het kind initieel bij verzoekende partij mocht blijven, zij zorgde er goed voor en zolang zij niet opnieuw huwde, zag haar ex echtgenoot er geen graten in dat zijn zoon bij verzoekende partij verbleef. Immers, het was algemeen geweten dat hij de vader was van het kind. Had hij het kind onmiddellijk meegenomen, was het een extra mond om te voeden. Bij verzoekende partij werd zijn zoon goed verzorgd dus initieel ondernam hij ook geen stappen om het kind te claimen. Hij bezocht zijn zoontje ongeveer een keer per maand, de contacten bleven beperkt tussen het kindje en de ex van verzoekende partij. Aan verzoekende partij zelf schonk hij zelfs geen aandacht. Op het ogenblik dat hij echter te weten kwam dat verzoekende partij in het geheim gehuwd was met een andere man, kon hij het niet langer verkroppen dat zijn zoon door een andere man zou worden opgevoed en grootgebracht en nam hij het kind weg bij verzoekende partij. Hij had verzoekende partij hier meermaals mee bedreigd en hield woord.*

*II.1.2. Vervolgens stelt verwerende partij geen geloof te hechten aan het geheim karakter van het tweede huwelijk van verzoekende partij en de omstandigheden waarin dit huwelijk heeft plaatsgevonden:*

*[citaat bestreden beslissing]*

*Dient te worden opgemerkt dat verwerende partij initieel geen enkel geloof hechtte aan het huwelijk van verzoekende partij met de heer C.M.I. Nadat zij beroep aantekende bij Uw Raad, werd de beslissing ingetrokken en nam verwerende partij opnieuw een negatieve beslissing. Thans stelt zij - zonder verzoekende partij nogmaals te hebben gehoord, dat zij thans niet meer twijfelt aan het huwelijk van verzoekende partij, wel aan het geheim karakter ervan...*

*Met andere woorden, verzoekende partij gaat erg selectief te werk: eerst hecht zij geen geloof aan het tweede huwelijk van verzoekende partij. Wanneer zij dan alle argumenten van verwerende partij weerlegt, wordt er opeens wel geloof gehecht aan het huwelijk, maar niet aan het geheim karakter ervan (hoogstwaarschijnlijk om dan een intern vluchtalternatief in Mogadishu te kunnen verantwoorden). Dit is niet ernstig!*

*Verzoekende partij heeft de waarheid verteld, zowel over haar eerste huwelijk als haar tweede. Ook de problemen die eruit voortvloeiden zijn heeft zij bijzonder gedetailleerd uiteengezet tijdens het gehoor. Verzoekende partij is een tweede - geheim - huwelijk aangegaan waardoor zij problemen kreeg met Al Shabab.*

*Verwerende partij kan niet tegelijk warm en koud blazen. Eerst hecht zij geen geloof aan het tweede huwelijk van verzoekende partij, wanneer het haar dan uitkomt maakt zij een bocht van 180 graden en is het huwelijk opeens wel echt, maar de problemen die eruit voortvloeiden niet?!*

*Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.*

*Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.*

*Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.*

*In die zin werden de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan ook manifest geschonden!"*

- In een tweede middel licht verzoekster toe als volgt:

*“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.*

*Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

*Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

*II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.*

*Hierbij moeten toch enkele belangrijke kanttekeningen worden gemaakt. Eerstens bestaat er geen twijfel over de herkomst van verzoekende partij uit het dorp Aadley, Mahaday, in de provincie Lower Shabelle. Verzoekende partij kon perfect op alle vragen antwoorden en er bestaat geen enkele betwistingen over haar herkomst en het feit dat het er bijzonder onveilig is.*

*Verwerende partij meent echter dat verzoekende partij over een intern vluchtalternatief zou beschikken. Verwerende partij motiveert op geen enkel ogenblik hoe, bij wie en waar verzoekende partij als vrouw zich dan zou moeten vestigen in Mogadishu. Zij volhardt zich op geen enkele veilige manier in Mogadishu te kunnen vestigen.*

*Zij meent dan ook dat het onderzoek naar de subsidiaire bescherming ten aanzien van haar regio van herkomst -Aadley, provincie Lower Shabelle - dient te gebeuren.*

*Verwerende partij kan dan niet ontkennen dat verzoekende partij weldegelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.*

*II.2.2 Uiterst subsidiair, mocht Uw Raad - per impossibile - menen dat verzoekende partij over een intern vluchtalternatief zou beschikken in Mogadishu, wenst zij het volgende op te merken.*

*Verwerende partij baseert zich op een COI-focus dd. 9 juni 2017 op basis waarvan zou moeten blijken dat Mogadishu veilig genoeg is om er zich te vestigen.*

*Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!*

*Ook het CEDOCA rapport bevestigt de toenemende onveiligheidssituatie in Mogadishu en heel Somalië p. 27-28:*

*[citaat uit COI Focus]*

*II.1.4. Het rapport stelt tevens dat Al Shabaab nog steeds een groot deel van de stad controleert en dat de meerderheid van de aanvallen van Al Shabaab in Mogadishu plaatsvinden (p. 31):*

*[citaat uit COI Focus]*

*Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid (p. 50) :*

*[citaat uit COI Focus]*

*Het rapport geeft aan niet over precieze statistieken te beschikken met betrekking tot het aantal burgerdoden. Aldus dient de grootste voorzichtigheid aan de dag worden gelegd bij de analyse hiervan. Het vermeldt daarentegen wel dat het aantal burgerdoden fors toegenomen is in 2017. Het schat dat het aantal burgerdoden gedurende de eerste 5 maanden van 2017 reeds even hoog ligt als in gans 2016!*

*Cf. p. 51 :*

*[citaat uit COI Focus]*

*De tendens heeft zich - zoals verwacht - ook voortgezet in de laatste maanden, met tragische gevolgen. Zeker in oktober 2017 is de situatie in Mogadishu volledig uit de hand gelopen. Op 14 oktober 2017 vond er de ergste aanslag ooit plaats, met meer dan 500 doden en gewonden, allemaal gewone burgers die bij een bomaanslag om het leven kwamen. (stuk 3) Twee weken later vond er opnieuw een aanslag plaats met meer dan 20 doden en 30 gewonden. (stuk 4)*

*De aanslagen en burgerdoden die er de laatste tijd vielen, is ongezien en toont aan dat noch de Somalische overheid, noch de aanwezige buitenlandse hulp de bevolking op een afdoende wijze kunnen beschermen tegen het willekeurig geweld!*

*Ook in 2018 heeft het geweld zich voortgezet: bij een aanslag van 24 februari 2018 vielen 38 doden bij een dubbele zelfmoordaanslag (stuk 5)*

*Verwerende partij motiveert zelfs niet over deze aanslagen en stuurt verzoekende partij gewoonweg haar dood tegemoet!*

*Hoe de verwerende partij dit kan stellen dat de situatie in Somalië niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...*

*II.1.5. De Verenigde Naties beklemtonen én bevestigen tevens de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië, (rapport van 9 mei 2016):*

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.<sup>9</sup>"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",<sup>26</sup> which disproportionately affects the civilian population.<sup>27</sup> During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.<sup>28</sup>"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.<sup>38</sup> Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.<sup>39</sup> Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.<sup>40</sup> In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.<sup>41</sup> Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.<sup>42</sup>"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan"

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member; and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February; which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport van 16 mei 2016 stelt het UNHCR letterlijk (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan in 2017/2018 het geval is) dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu/Somalië niet aan te bevelen is en dat dit dreigt mensen in een kwetsbare positie te dwingen en aldus het non refoulementbeginsel te schenden:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."

De humanitaire situatie is er ronduit desastreus. De meest elementaire rechten, zoals toegang tot voedsel en drinkbaar water zijn er hoegenaamd niet gegarandeerd:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.<sup>68</sup> It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.<sup>69</sup> In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.<sup>70</sup>"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia: where such services exist, their capacity is often limited.<sup>6</sup> Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.<sup>7</sup> Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.<sup>8</sup>"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable<sup>55</sup> and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.<sup>56</sup> IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.<sup>57</sup>"

II.1.6. HRW stelt in 2017 (<https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/somalia>) :

Al-Shabab Abuses

Al-Shabab committed targeted killings, beheadings, and executions, particularly of those accused of spying and collaborating with the government. The armed group continues to administer arbitrary justice, forcibly recruits children, and severely restricts basic rights in areas under its control. Some young men and boys who returned from Kenya's refugee camps to Al-Shabab-controlled areas, including Buale and Sakoow, have faced pressure to join Al-Shabab.

Al-Shabab regularly targets civilians and civilian structures, with an increase in attacks on schools, hotels, and restaurants in Mogadishu, resulting in numerous casualties. On January 21, Al-Shabab conducted a complex attack on popular restaurants in Mogadishu's Lido beach, in which over 20 people were killed and dozens injured, including women and children.

Al-Shabab controls and carries out attacks along many supply routes and imposes blockades on towns captured by AMISOM and government forces, restricting movement of goods and assistance.

II.1.7 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik gemotiveerd waar verzoekende partij zich dan wel zou moeten vestigen om een veilig leven ten kunnen leiden.

Verzoekende partij weet dan ook niet wat zij meer zou kunnen doen om aan te tonen dat zij weldegelijk vreest voor haar leven in Somalië. Verwerende partij legt alles naast zich neer, en meent het asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien de eerste asielaanvraag van verzoekende partij negatief werd afgesloten. Dit is niet serieus.

Verwerende partij heeft zelfs niet de moeite genomen om verzoekende partij opnieuw ten gronde te horen

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij is van mening dat haar uitwijzing naar Somalië een schending van art. 3 EVRM inhoudt.

Artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en het beginsel van de materiële motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel werden eveneens geschonden omdat verwerende partij ten onrechte geen onderzoek heeft gedaan naar de nieuw voorgelegde stukken en gebeurtenissen in Mogadishu en haar vervolgens onterecht de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- artikel *"Mogadishu truck bomb: 500 casualties in Somalia's worst terrorist attack"* van Jason Burke van 16 oktober 2017 (stuk 3);
- artikel *"At least 23 dead in bombing and gun attack at Mogadishu hotel"* van Associated Press in Mogadishu van 29 oktober 2017 (stuk 4);
- artikel *"Somalia: Death toll mounts after Mogadishu palace attack"* (stuk 5).

2.1.3. In een aanvullende nota van 4 juni 2018 voegt de commissaris-generaal de COI Focus *"Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu"* van Cedoca van 26 januari 2018 toe.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Raad het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Verzoeksters verweer in het verzoekschrift blijft in wezen beperkt tot een herhaling van haar verklaring dat zij zich verzette tegen het gedwongen huwelijk met D.M.A., waarop deze toestemde om van haar te scheiden omdat zij zwanger was zijn zoon, dat hij vervolgens toeliet dat zijn zoon bij verzoekster verbleef omdat zij hem goed verzorgde, maar vervolgens besloot om zijn zoon mee te nemen, nadat hij hoorde dat verzoekster in het geheim was gehuwd, omdat hij niet wou dat zijn zoon door een andere man werd opgevoed. Met dit verweer slaagt verzoekster er niet in om de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen, gelet op de vaststellingen (i) dat verzoeksters verzet tegen het gedwongen huwelijk geen afdoende verklaring vormt waarom D.M.A. reeds na twee maanden van verzoekster zou scheiden, gelet op het feit dat hij daarmee zijn echtgenote en de door hem betaalde bruidsschat zou verliezen, (ii) dat het feit dat verzoekster hun zoon goed opvoedde, niet afdoende verklaart waarom D.M.A. zijn zoon niet vroeger heeft meegenomen, gelet op verzoeksters verklaringen dat dit zijn enige profijt is van hun huwelijk en (iii) dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de contacten die zij en haar zoon hadden met D.M.A. Verzoekster onderneemt verder in het verzoekschrift geen enkele poging om deze motieven op een concrete manier te weerleggen. De motivering van de bestreden beslissing op dit punt is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt overgenomen door de Raad:

*"Vooreerst is het opmerkelijk dat u stelt op 10 september 2009 gedwongen te zijn gehuwd met uw voorgehouden eerste man D.M.A. en vervolgens op 03 november 2009 – aldus amper twee maanden later – reeds van hem te zijn gescheiden. U gevraagd welk profijt uw voorgehouden eerste man uit deze scheiding kon putten, stelt u het volgende: "Hij moest verliezen, alles, want hij heeft alles aan de familie gegeven, de clan nam het, wat genomen is door de clan, kan je niet terugkrijgen. Hij krijgt enkel terug wat overblijft, dat is meegenomen door de clan, ik had enkel het goud." (zie gehoorverslag Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 21 september 2017 p. 12, hierna genoemd cgvs 2 p. 12). U ermee geconfronteerd dat uw voorgehouden voormalige echtgenoot aldus 15 miljoen aan bruidsschat en vijf kamelen kwijt is gespeeld en hij bovendien ook zijn echtgenote kwijt is en hij aldus alles heeft verloren, luidt uw antwoord als volgt: "Somali mensen, als je huwt met een vrouw, vb vijf kamelen, dat is niets, je moet er 50 of 100 geven, dat is niets voor Somali. Ik wist dat als vader in leven was, ze meer zouden geven. Meer dan alle bezittingen, het meest waardevol is de vrouw die u is gegeven. Vrouwen in de dorpen zijn trots op wat ze krijgen van het huwelijk, hoeveel gaf hij voor die, voor die, je kan er trots op zijn. Vrouwen kunnen wapens krijgen ook, de familie, ik had geen vader die dat eiste" (cgvs 2 p. 12) Nogmaals gepeild naar het profijt dat uw voormalige voorgehouden echtgenoot uit de scheiding kon halen, gezien naar uw mening het meest waardevol de vrouw betreft en hij die is kwijt gespeeld, stelt u dat de vrouw die hij huwde, zwanger was, hij zou aldus een kind krijgen dat zijn naam zou dragen (cgvs 2 p. 12). U er nogmaals mee geconfronteerd dat het bijzonder vreemd is dat u op 10 september 2009 gedwongen zou zijn gehuwd en er in slaagde op 03 november 2009 reeds te scheiden van uw voorgehouden man, stelt u het volgende: "Dat was iets waar ik niet ok mee was, als je er ok mee bent, kan het langer of korter duren. Die nacht dat ik meegenomen werd, begon ik een strijd tegen hem tot aan de scheiding. Ik wil u niet, dat zei ik hem altijd. Ik zei verander uw geld in een vrouw, ik wil u niet, heb seks met uw geld, ik wil u niet."*

Die avond dat ze me naar hem namen, ze moesten me vastbinden, om me daar te houden” (cgvs 2 p. 12). Het door u aangehaalde argument - zijnde dat u niet akkoord was met het huwelijk en u van in het begin een strijd tegen hem had aangevat tot aan de scheiding - is geen afdoende verklaring waarom uw voorgehouden voormalige echtgenoot na amper twee maanden te zijn gehuwd, zou instemmen met een scheiding. U geeft immers zelf aan dat hij alles zou verliezen, gezien alles (cfr. 15 miljoen aan bruidsschat en vijf kamelen) aan de familie en de clan was gegeven, enkel het goud bleef nog over. Ook het naar uw mening meest waardevolle – zijnde de vrouw die hem werd gegeven – zou hij moeten opgeven. Omtrent het door u opgeworpen argument – zijnde dat het profijt van de scheiding voor uw toenmalige voorgehouden echtgenoot erin bestond dat u zwanger was van zijn kind en dat het kind zijn naam zou dragen – kan er het volgende worden opgemerkt. Hoewel u stelt dat recent jullie kindje M.(A).D.M. door uw eerste voorgehouden echtgenoot zou zijn meegenomen naar zijn jongste vrouw S. te Ceel Baraf – dit gezien hij had vernomen dat u naar Europa zou zijn gereisd; zolang u weg zou zijn, zou uw moeder zijn zoon niet mogen houden; u zou zolang u leeft, uw zoon niet meer mogen zien -, is het opmerkelijk dat uw voorgehouden eerste echtgenoot jullie kindje nooit voorheen zou hebben opgeëist, gezien dit naar uw mening het enige profijt is dat hij mogelijks uit de scheiding kon halen (cgvs 2 p. 8-9). Zo geeft u immers zelf aan dat uw eerste voorgehouden man wel degelijk op de hoogte was van uw zwangerschap, toen hij van u scheidde (cgvs 2 p. 9). U stelt vervolgens dat uw voorgehouden ex man effectief ermee dreigde uw kind van u af te nemen, indien u zou durven terug te huwen, zou hij zijn zoon van u meenemen (cgvs 2 p. 9). Uw eerste voorgehouden man wou immers niet echt scheiden, hij ging niet akkoord, hij wou u nog, hij wou dat u terugkwam en bedreigde u aldus met uw kind (cgvs 2 p. 9). U verduidelijkt dat als je een vrouw bent en je hebt een man die u bedreigt uw kind te zullen meenemen, je bang bent en je denkt als je nog eens huwt, hij het kind zal meenemen, na een tijdje zal je aldus misschien meegaan met hem, hij wou dat u zachter werd en toch terug naar hem ging (cgvs 2 p. 9). U hield uw kind dan ook altijd bij, u was bang als u weg was en hij het kind zou vinden, hij het zou stelen, u droeg uw kind altijd uit angst voor hem, dat hij zou gestolen worden (cgvs 2 p. 10). U gevraagd of uw voorgehouden ex man het kind niet gewoon kon meenemen, van u weg kon trekken, luidt uw argumentatie als volgt: “Als het kind, er niet voor gezorgd wordt, als het vuil is, niet goed gevoed is, dan kan het meegenomen worden, dat is een excuus om te scheiden van de moeder, een proper kind, gevoed, dat omarmd en gedragen wordt door de moeder, niemand durft hem van haar meenemen” (cgvs 2 p. 10). U de vraag opgeworpen of een kind normaliter niet van in het begin wordt opgeëist door de vader en zijn familie, stelt u het volgende: “Als een moeder niet voor haar kind zorgt, die familie eist het kind dan. Een onvriendelijke vrouw die het kind achterlaat, rondwandelt, naar huwelijken gaat, is weg van haar kind, niet wetend welk eten hij heeft, of hij proper is. Van die vrouwen wordt het kind weggenomen. De vrouwen die een andere man huwen en heel erg bezig zijn met hun nieuwe man, dat ze hun eerste kind vergeten, die vrouwen, daarvan wordt het kind weggenomen” (cgvs 2 p. 10). Het is opmerkelijk dat uw voorgehouden ex man en zijn familie jullie zoon M.(A).D.M. nooit zou hebben geclaimd na de scheiding – dit ondanks het door u opgeworpen argument dat een kind enkel wordt opgeëist indien er niet voor zou worden gezorgd en dat een gevoed kind dat wordt omarmd en gedragen door de moeder niet zou worden meegenomen – temeer daar jullie zoon volgens u het enige profijt zou zijn dat uw voorgehouden ex man mogelijks uit jullie scheiding kon halen. Overigens heeft u voor wat betreft het contact tussen uw voorgehouden ex man en jullie zoontje M.(A).D.M. tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo stelde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS geen contact meer met uw voorgehouden eerste man te hebben onderhouden, u wou immers zijn naam niet meer horen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 31 juli 2017 p. 22, hierna genoemd cgvs 1 p. 22). Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS verklaart u evenwel dat uw voorgehouden voormalige man soms afzakte naar Aadley om zijn kind te zien (cgvs 2 p. 9). U verklaart dat hij de ouder is van dat kind, elke ouder wil altijd zijn kind zien, u zou nooit tegen uw kind hebben gezegd dat hij een slechte man als vader had, u wou uw kind niet laten voelen of denken dat zijn moeder zei dat zijn vader een slechte man was (cgvs 2 p. 9). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen afgelegd tijdens uw eerste gehoor, verduidelijkt u dat er geen contact was tussen hem en u als mensen, als personen, hij kwam misschien één keer per maand bij jullie om het kind te zien en dan vertrok hij terug (cgvs 2 p. 10). Vervolgens geeft u wel aan hem telkens te hebben gezien als hij langs kwam, u hield uw kind immers altijd bij (cgvs 2 p. 10).”

Uit het bovenstaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het gedwongen huwelijk tussen verzoekster en D.M.A., zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de hieruit voortvloeiende vervolgingsfeiten, namelijk de vervolging door Al Shabaab als gevolg van de door D.M.A. ingediende klacht tegen het geheime huwelijk van verzoekster en haar tweede echtgenoot.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat het evenmin aannemelijk is dat verzoekster in het geheim zou getrouwd zijn met haar echtgenoot C.I.M. gezien zij de bestaansredenen voor dergelijk huwelijk in haar verklaringen tijdens het CGVS-interview zelf verbindt met haar gedwongen huwelijk met D.M.A. (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 18, p. 22). In zoverre verzoekster in haar kritiek op dit motief verwijst naar een eerdere ingetrokken beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal, merkt de Raad op dat een ingetrokken beslissing uit het rechtsverkeer verdwijnt en de Raad niet bevoegd is om hier verder over te oordelen. Verzoekster voert verder geen concrete motieven aan ter betwisting van deze vaststellingen.

De door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoekster laat immers de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing hieromtrent ongemoeid:

*“Voor wat betreft het door u toegevoegde ‘carte d’inscription’ van GAMS Belgique dd. 30 maart 2017 op uw naam en het ‘Certificat Médical’ waaruit blijkt dat u type drie bent besneden en deels gedesinfibuleerd zou zijn (door het geweld van uw partner zou er slechts 50% van de infibulatie overblijven), kan er het volgende worden opgemerkt. U geeft aan deze documenten voor te leggen gezien u moeilijkheden kende tijdens de geboortes van uw kinderen (cgvs 1 p. 24-25). De eerste zou heel lastig zijn verlopen, u hebt veel geleden, bij de tweede ging het niet en dienden ze u te opereren teneinde het kind op te wereld te zetten (cgvs 1 p. 24-25). U geeft verder aan momenteel type drie besneden en nog niet gedesinfibuleerd te zijn, het is de dokter die u momenteel zou adviseren om u terug open te maken (cgvs 2 p. 12-13). Verder zou er geen andere reden zijn dat u deze documenten toevoegt (cgvs 1 p. 25). Uit uw verklaringen tijdens beide gehoren voor het CGVS blijkt aldus dat u type drie zou zijn besneden en dat u (toen) nog geen eventuele operatieve ingreep (i.c. defibulatie) had ondergaan, teneinde uw litteken volledig terug open te maken. Uit het feit dat u een besnijdenis type III heeft ondergaan in het verleden en ten gevolge daarvan fysieke klachten heeft, kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden afgeleid en u haalde ook geen elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt en u (nog) geen eventuele operatieve ingreep (i.c. defibulatie) hebt ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming worden verleend.*

*Uit het ‘attestation Destinée aux instances d’asile’ dd. 26 juli 2017 en dd. 13 september 2017 opgesteld door Klinisch Psychologe G. Jacob blijkt dat u verdrietig bent ten gevolge van de afstand tussen u en uw beide zonen, uw moeder en uw huidige echtgenoot. Hierdoor zou u een diep gevoel van eenzaamheid ervaren. U zou tevens slaap- en eetstoornissen hebben en u zou zich zorgen maken over uw toekomst. Er wordt tot slot in het attest aangeraden dat u verder psychotherapeutische hulp blijft genieten. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit attest werd opgesteld door een klinisch psychologe en niet door een gespecialiseerde psychiaterarts. Daarbij is het attest gebaseerd op de verklaringen die u zelf tijdens deze ontmoetingen aflegde. Bovendien blijkt uit dit verslag op geen enkele wijze op welke manier u behandeld wordt tijdens de consultaties. Er dient verder te worden opgemerkt dat een dergelijk attest geen sluitend bewijs kan vormen voor de oorzaak van uw eventuele psychische problemen, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele problemen of klachten voortvloeien. De psychologe kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met haar bevindingen kan de psychologe vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Een psychologe kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de aandoeningen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psychologe. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psychologe bij het vaststellen van haar diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Het door u neergelegde attest van klinisch psychologe G. Jacob is aldus geen bewijs van de door u aangehaalde feiten van vervolging die overigens zoals hiervoor vastgesteld, volstrekt niet geloofwaardig worden geacht.”*

Deze motivering wordt door de Raad bevestigd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vervolgingsfeiten, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Na analyse van de voorliggende relevante elementen, bevestigt de Raad dat in het voorliggende geval een toepassing wordt gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, bij de beoordeling van het bestaan van de zwaarwegende gronden dat verzoekster het risico loopt op ernstige schade, omwille van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom en bij wie zij zich in Mogadishu kan vestigen. In de bestreden beslissing werd op goede gronden geoordeeld dat zij in staat is om de reis naar Mogadishu te maken en er zich te vestigen. Uit de COI Focus “Somalië. De veiligheidssituatie in Mogadishu.” van Cedoca van 9 juni 2017 (Landeninformatie, stuk 24, nr. 1) blijkt Mogadishu ook bereikbaar via een internationale luchthaven. Verzoekster verklaarde bovendien dat zij bij haar vlucht naar België vanuit Mogadishu het vliegtuig naar Turkije heeft genomen (DVZ-verklaring, stuk 26, p. 10). In de bestreden beslissing wordt ook omstandig ingegaan waarom het redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoekster er zich vestigt, gelet op de aanwezigheid van een familiaal netwerk en verzoekster bovendien over voldoende financiële middelen beschikt opdat zij zich in Mogadishu zou kunnen vestigen. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster zelf verklaarde gehuwd te zijn met C.M.I. en dat deze zich met hun zoon in Mogadishu bevindt (DVZ-verklaring, stuk 26, p. 6-7; CGVS-gehoorverslag 2, stuk 11, p. 16), zodat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad zich kan baseren op deze verklaringen bij de beoordeling van de toepassing van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing werd aldus terecht geoordeeld dat:

*“De commissaris-generaal is van mening dat u in staat bent om de reis naar Mogadishu te ondernemen, Mogadishu te betreden en zich daar zonder enig probleem te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over een familiaal netwerk beschikt waarop u kan terugvallen in geval van vestiging in Mogadishu. Uw echtgenoot C.M.I. en jullie kindje M. bevinden zich momenteel in Mogadishu, meer specifiek in het district Wardigley (cgvs 2 p. 16-18). Ook familieleden van uw echtgenoot – en aldus van dezelfde clan als de uwe zijnde Abgal - verblijven in Mogadishu, zoals veel vaderskant en moederskant neven (cgvs 2 p. 16-18). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw echtgenoot in Mogadishu in zijn levensonderhoud kan voorzien, dit door mobiele telefoons aan te kopen en deze op zijn beurt wederom door te verkopen. Hieruit kan worden opgemaakt dat hij erin slaagt zijn gezin te onderhouden en hij ook naar u toe de nodige financiële steun kan bieden. Bovendien gaf u reeds in 2015 geboorte aan uw zoontje M. te Mogadishu (cgvs 1 p. 9) en vestigde u zich eerst wederom vijf dagen te Mogadishu na uw dorpje Aadley te hebben verlaten en alvorens uw land definitief te verlaten en naar België af te reizen (cgvs 2 p. 16-18), waaruit toch enige vertrouwdheid met deze stad blijkt. Voorts maakt u niet aannemelijk een vrees voor vervolging te koesteren in geval van hervestiging in Mogadishu. Het is immers zo dat uw verklaringen met betrekking tot de door u beweerde geleden vervolging in Somalië reeds weerlegd werden. U stelde bovendien zelf vijf dagen in Mogadishu te hebben verbleven en u geeft aan daar geen problemen te hebben gekend (cgvs 2 p. 16-18). Ook uw echtgenoot zou in Mogadishu geen enkel probleem ondervinden, er zou geen enkele persoon zijn die hem persoonlijk zou viseren (cgvs 2 p. 16-18).”*

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift en de commissaris-generaal in de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.”* van Cedoca van 26 januari 2018 heeft toegevoegd waarin bovenvermelde analyse genoegzaam bevestigd wordt. Wat de aanslagen van 14 en 28 oktober 2017 betreft, blijkt uit de COI Focus *“Somalië. Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu.”* van Cedoca van 6 november 2017, dat deze aanslagen zeer ernstig waren. De door verzoekster toegevoegde informatie over de aanslag op 24 februari 2018, waarbij 38 doden vielen, bevestigt andermaal het patroon van geweld zoals dat in Mogadishu plaatsvindt. Deze vaststellingen laten echter niet toe te besluiten dat deze een nieuw licht werpen op de hierboven uiteengezette beoordeling van de veiligheidssituatie in Mogadishu.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vervolgingsmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster verwijst verder naar de specifieke omstandigheden waarin zij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden zij het heeft. Het is aan verzoekster om de relevante elementen aan te brengen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP